

Đà Lạt *không nắng*

Hoàng Trúc Tâm

Từ hành lang của nhà hàng, nhìn xuống phía dưới, Huy chợt nhận thấy một vẻ quen quen, dù lần này là lần đầu Huy đến đây. Bỗng dưng Huy thấy nhớ Đà Lạt vô cùng. Đúng, sao nơi này lại giống Đà Lạt đến thế. Ở đây đã lâu, đi lại con đường này không biết bao nhiêu lần, vậy mà hôm nay Huy mới biết đến nhà hàng nằm trên ngọn đồi này.

Tuy từ nhà hàng nhìn xuống thành phố phía dưới có giống Đà Lạt, giống như từ khách sạn Huy thường mượn phòng mỗi khi có dịp lên Đà Lạt nhìn xuống hồ Xuân Hương, Huy vẫn thấy tiếc là nếu như thành phố phía dưới đừng có nhiều ánh đèn xanh đỏ, đừng quá ồn ào thì còn đẹp biết bao nhiêu, còn thơ mộng biết mấy.

Khi gặp bạn bè, trong buổi họp mặt, Huy nhắc về nhà hàng đó, có nhiều bạn cũng tỏ ra xa lạ với nhà hàng Huy nói, nhưng cũng có bạn cho biết mình vẫn thường đến đây uống cà phê mỗi khi mệt mỏi, căng thẳng vì công việc, hay có chuyện buồn phiền. Người bạn còn nói những tháng gần cuối năm, có sương mù che bớt ánh đèn, thành phố phía dưới cũng không khác gì từ trên đồi cao nhìn xuống thung lũng Đà Lạt. Nhưng, những hôm có sương mù như thế, lại lạnh, nhiều khi thật lạnh. Ngồi lâu, dễ bị đau.

Vương Vĩnh Cận bảo:

- Đau phải chỉ đau không thôi đau. Anh nào sức khỏe yếu, có khi còn rắc rối nữa. Để lạnh thấm vào phổi, khó chữa lắm. Chúng mày nên nhớ mình đã là những lão ông cả rồi đấy.

Huy nói:

- Tao thấy có đốt củi, chắc không sao. Hôm tao có dịp đến nhà hàng vào đầu tháng bảy, nóng vã mồ hôi, vậy mà cũng có cặp tình nhân ngồi bên đống củi cháy rùng rục, uống rượu.

Có tiếng một người bạn:

- Thật khùng, trời nóng mà đốt củi còn thơ mộng cái gì ho nữa.

Dù đã ba mươi năm chưa một lần trở về quê cũ, vậy mà mỗi khi đọc một đoạn văn, hay gặp một nơi chốn nào có vẻ giống Đà Lạt, Huy bỗng lại thấy nhớ nơi chốn ấy vô cùng.

Mấy thằng bạn thân nhao nhao tra hỏi:

- Ngày đi, sợ vợ la chắc mày đã để quên tại xứ núi đồi thơ mộng bà chẳng lừa nhí nào rồi. Nay, suốt ngày nhớ nhung sâu não, đúng không.

- Nếu có, khai thật ra.

- Mày không khai thật tội tao kiếm vợ mày hỏi, lúc đó đừng than trời trách đất, mặt mũi lại như cái mèn rách, khó coi lắm đấy.

Huy gục gặc đầu:

- Làm gì có. Một bà chẳng cai quản đã hóc hác rồi, có một bà nữa chắc “hui” sớm, không “hui”, thì cũng bị bệnh điếc đặc, hoặc bị bệnh tâm thần. Tội bay thấy tao có vẻ điên khùng chút xíu nào không.

Quyền thuốc lào hỏi:

- Có không đấy. Tin thằng Huy, thà tin thằng Thư phét còn hơn. Thành Típ về hòa với thằng Quyền:

- Tụi bay đừng nghe lời thằng Huy khi nó nói chính nó cũng không rõ vì sao mình lại quỵn luyến Đà Lạt đến như vậy. Thằng xạo. Không thể có chuyện mình không biết mình muốn gì.

Nghe lũ bạn nói, Huy chỉ đành cười trừ.

Cuối năm 1955, lần đầu đến Đà Lạt, Huy đã thấy thích thành phố đầy thông xanh, đầy núi đồi ấy. Và rồi năm nào cũng vậy, vào những tháng nghỉ hè, hay nghỉ Tết Huy không quên vượt chặng đường dài hơn ba trăm cây số, nhiều khi chỉ để thư thân vài ngày, hoặc ngả lưng trên đồi thông một vài buổi, trước khi cùng bạn bè ra chơi Vũng Tàu hay Nha Trang. Cho đến khi đã ra đời kiếm sống, Huy vẫn tìm mọi cơ hội lên với Đà Lạt mỗi năm ít nhất năm ba bữa, nửa tháng.

Còn nhớ một lần mới nhận chân làm tin cho một tờ nhật báo, làm được hơn một tuần, Dương Kiên gọi điện thoại bảo:

- Ê, đi Đà Lạt mày.

Nghe bạn nói, Huy còn đang lưỡng lự, chưa kịp trả lời, Kiên đã tiếp:

- Tung hê hết đi. Về có bị đuổi, kiếm báo khác, lo gì.... Nói thế chứ thằng Phong nó tốt lắm, bạn bè cả, nó không đuổi mày đâu.

Huy trả lời:

- Nó tốt, nhưng cũng phải nê nó một chút chứ. Tòa soạn đâu phải chỉ có mình nó.

Dương Kiên nói như quát trong điện thoại:

- Con sợ mất việc, đéch đi thì thôi, ngày mốt tụi ông vù, đừng có dài mỏ ra chửi tụi ông không cho con biết.

- Đi.

Tuy nhận lời bạn, nhưng Huy vẫn chưa biết nói sao với Phong, đề xin nghỉ mấy ngày. Huy không ngờ Dương Kiên nói lớn tiếng trong điện thoại, Phong ngồi ở phòng bên, cách một bức vách lưng mỏng, đã nghe rõ, nên khi thấy Huy đẩy cửa phòng chủ bút vào, chưa kịp nói gì, đã bảo:

- Ông cứ đi đi, mọi chuyện đâu có đó.

Huy lặng thinh. Phong nói tiếp:

- Cuối tuần có phái đoàn báo chí lên trên đó, đề “moa” nói với “anh hai chi địa” tòa báo cử “toa” và Nguyễn Thụy đi làm phóng sự.

Huy cười:

- Đã nghỉ ngang, đi lậu, lại còn la làng làm gì. Phải hao tài tốn của “anh hai chi địa” lại cần nhần, mất vui.

Phong nhượng mày:

- Thông báo cho có lệ thôi, đâu có lấy tiền của lão ta mà ngại. Hừ, chỉ phải chi cho một thằng phóng viên, mà lại được hai thằng đi viết bài, thấy có lợi, “anh hai chi địa” sướng... tê chim... còn muốn gì nữa...

Và thế là Huy lại có dịp sống với Đà Lạt, ít nhất vài ba ngày. Lúc về nếu túng bài quá, cứ theo Thụy hay Việt Tấn Xã “phang” ra là xong. Ra khỏi tòa báo, còn đang lóng ngóng đón taxi, Huy chợt nghe tiếng gọi:

- Vù đi đâu đấy? Qua trả tiền cà phê rồi muốn cút đi đâu hãy cút.

Không cần nhìn, cũng biết ai gọi mình, Huy lững thững băng qua đường, ghé vào quán cà phê vỉa hè:

- Mới lãnh tiền đi Đà Lạt, sao đã nhần túi rồi.

Lại đóng hụi chết cho chị Tình hết rồi hả. Cười khỏe thế?

Nguyễn Thụy nhân nhó:

- Ông có là voi đâu mà cười hết mấy ngàn trong một ngày... Chó cắn áo rách. Mình đã đợi, lại có đũa đợi hơn. Hôm qua vừa ẵm được chút địa, cầm chưa nóng tay, thằng Phan cầu gằn hết. Con nó đau, mày biết rồi đấy, nó phải chạy thuốc phờ râu cũng không đủ, nó bắt tao xoay thêm cho nó. Mẹ kiếp, số thằng đó đúng là số con rệp. Vừa bị thất nghiệp, con lại đau nặng. May là nó không gặp thêm cảnh vợ đẻ nữa cho đủ bộ... Giờ tao chỉ còn biết xoay từ đằng trước ra đằng sau thôi chứ còn biết xoay đâu ra nữa... Mai mốt theo phái đoàn lên Đà Lạt, chưa biết đào đâu ra tiền thủ thân đây....

Huy:

- Thì bảo thằng Phong nó ứng trước...

Thụy cười:

- Mày lại còn phải dạy dĩ vên váy nữa.... báo ra mới được mấy ngày, nó đã cho tao “ký bông” trước hai tháng rồi. Mới đầu tuần này, lại đưa thêm nửa tháng lương của nó cho tao nữa đây... ông ạ.

Đang nói, Huy chợt thấy Thụy phóng vụt ra khỏi quán, hét lớn:

- Vô... Vô...

Miện Vô nghe gọi, vội vòng Vespa lại, cười cười:

- Ông có nợ nần gì tụi bay đâu mà kêu réo um xùm thế.

Thụy vừa hỏi, vừa đưa tay giằng lấy cái cặp da Miện Vô máng phía trước đệm xe Vespa:

- Có tiền không? Đưa ra, rồi đi đâu hãy đi.

Miện Vô trợn mắt, giữ chặt lấy cặp:

- Tiền gì? Tao thanh toán cho tụi bay hết rồi. Cả báo Xuân. Không thiếu một xu. Giờ còn lộn xộn... Đừng đùa nhảm mày.... Bớ đâu có rảnh.

Thụy:

- Ông cũng không đùa. Có tiền đưa đây... mày không đưa là không có báo bở, xuân xiếc gì nữa... lúc đó đừng trách tụi ông.... bạc tình.

Miện Vô nhăn nhó:

- Tiền tử không à... không thanh toán cho bọn nhà giấy, lấy xác tao ra mà in báo chắc.

Tuy nói thế, nhưng Miện Vô cũng lôi cốc tiền ra, lấy một ít đưa cho Thụy. Thụy không nói không rằng, giật lấy hết.

Miện Vô hét lên:

- Ê! Đừng chơi cha chứ. Tao đưa như vậy là đẹp rồi. Trả lại đây. Mày tiêu gì mà khiếp thế...

Huy vội can thiệp:

- Trả bớt lại cho nó đi, Thụy. Thiếu xoay sau ...
- Quay qua nói với Miện Vô: - Con thằng Phan đau nặng, đang nằm bệnh viện...

Mới chỉ nghe có thế, Miện Vô đã quát lên:

- Sao không chịu nói ngay.... Thôi, tụi bay giữ hết đi lo cho con nó. Nếu thiếu cho tao hay. Tiền giấy tao chạy sau vậy. Giờ tao có việc phải đi.

Huy:

- Bắt cái xây chùng đã.

- Từ sáng đến giờ uống mấy cỡ rồi... Để tao ghé Thống Nhất hay Nam Cường vô ít tiền. Chậm, chúng nó vô hết, lại chạy học bơ mắt.

Huy:

- Tao mới thấy thằng Phong ở Tư Paul về, đến đây trước, may ra còn.

- Ừ.

Nói xong, Miện Vô bỏ đi. Được một đoạn đường, hắn lại quay xe lại đưa cho Huy chiếc đồng hồ đeo tay:

- Mà giữ luôn cái đồng hồ của tao. Nếu cần cứ phát mại, thêm được đồng nào, hay đồng nấy.

Huy:

- Cát đi. Đồng hồ “xì cút”, được nhiều.

Miện Vô trợn mắt:

- Oméga thứ thiệt đấy cha nội. Bộ mày đui hay sao?

- Tao đùa mày đấy, biết đồng hồ mày là thứ tốt... có từ thời thống chế Tây còn cỡi trường tắm ở sông Seine lận. Nhưng, mày đưa cho tao, lỡ vợ mày hỏi, biết ăn nói làm sao với bà. Không lẽ bảo anh cúng cho trường đua mát rồi à.

Miện Vô cười hề hề:

- Sư mày. Ông hết đưa đít cho ngựa đá từ lâu rồi. Giờ ông chỉ vui thú mần báo thôi.

Huy cười:

- Chúng tao mày đã thông minh được một chút

xíu rồi đó. Mần báo mới mau giàu. Chứ viết báo lúc nào cũng nghèo lỗ đít.

Miện Vô:

- Ông giàu nhưng ông có bóc lột tụi bay đâu... Mà y nhớ đấy, thằng kia. Mà y chửi ông, từ nay kẹt tiền đừng hòng ông ứng trước nữa nhé.

Huy vẫn không tha:

- Đấy, tao có nói oan cho mà y đâu. Mà y vẫn hăm dọa anh em, vẫn còn miệng lưỡi chủ bự.... thề mà luôn mồm không ... bóc lột anh em, vẫn tự khoe là thằng tốt bụng.

Miện Vô:

- Trên cái cõi đời báo bở, truyền thông tục luy này, ai cũng khen tao. Không những chỉ khen suông mà mấy cái đài phát thanh, của Mọi Cà Răng Căng Tai, Mọi ăn thịt người cũng không tiếc lời biểu dương tao là thằng tốt bụng nữa.

- Bụng toàn cứng, sớm chiều chỉ nghĩ đến chuyện bóc lột anh em... mà cũng bày đặt... khoe.

Miện Vô trợn mắt:

- Tao bóc lột tụi bay hồi nào?

Huy cười:

- Thì... thì hăm dọa cũng là bóc lột “tinh thần”... chứ còn gì nữa.

Miện Vô lại trợn mắt:

- Sư mày... thẳng kia.

2. Đà Lạt thường có những cơn mưa bất chợt. Chuyến xe Minh Trung vào bến mới hơn ba giờ chiều mà đã có vẻ như sáu bảy giờ dưới xuôi. Huy kéo cao cổ chiếc áo lạnh nhà binh, nhìn mông ra con đường trước mặt. Mưa bụi khiến rừng núi xung quanh như chìm trong sương mù. Còn đang lúng túng chưa biết xoay trở ra sao, Huy chợt nghe có tiếng gọi:

- Ê, lệ lên... mưa, lạnh bỏ mẹ còn lừng khùng.

Nghe gọi, Huy đưa mắt tìm. Thì ra Thụy. Không biết nó kiếm đâu được chiếc Vespa mới cầu cạnh. Và, cả chiếc áo mưa poncho... Nên mãi Huy mới nhận ra bạn... Mừng rỡ, Huy quàng vội chiếc túi xách lên vai, chạy băng qua bên kia đường:

- Đã làm ơn, không làm ơn cho chót, sao mày không qua bến xe, mà lại bắt ông lội nước như vậy hả. Hư mẹ nó đôi giày... thờ... của ông rồi.

- Bền xe của tụi nó, qua rước mày, tụi nó tưởng dành mỗi phiên lắm.

Huy cười:

- Mày mà cũng biết sợ cơ à?

- Rừng nào cộp nẩy mày ơi. Lỡ nó đục phù mỏ biết kêu ai. Vả lại giờ ông là “*phương tiện*” báo bỏ rồi, có chuyện gì thì ê mặt.

Huy chợt cười hô hô. Thụy sảng giọng:

- Cười gì mày?

Huy:

- Tao cười khi nghe mày nói lỡ có chuyện, thì... ê mặt.

- Thì sao? Có gì đáng cười đâu.

- Ủ. Đâu có gì.... Tao cười chỉ vì tao nghĩ một thằng da mặt dày đến độ râu còn không mọc nổi, mà lại sợ ê mặt.

Thụy cười vang đường phố khi nghe bạn nói.
Huy hỏi:

- Chôm đâu được cái xé nõ ngon vậy.

- Xé của “quan phó thị” đấy. Chưa có bảng số.

Đặc biệt lắm nó mới cho tao mượn. Nó còn đưa cả chìa khóa căn biệt thự riêng nữa.

- Lại tổ cò, tổ chuột chứ gì.

- Không, tên này có căn, có số “thờ bà”, cho tiền cũng không dám nhúc nhích, nho nhoe. Lộn xộn bà thiên ... cho một phát, là đời “tàn chi quái đao” ngay.

- Thế biệt thự riêng của nó để mốc à?

- Dành để thỉnh thoảng nghênh đón tứ thân phụ mẫu lên thăm quan ông, quan bà cùng các quan cô, quan cậu đấy.

- Đúng là nhà quan có khác. Mà sao mà lại quen quan?

- Tao quen người hách hơn quan nhiều. Tay này là bố vợ quan lận. Do thằng bạn giới thiệu và năn nỉ, tao cứu bố vợ quan một phen thoát khỏi tù vì... bị kết tội lem nhem, dính líu đến vụ thầu cung cấp thực phẩm cho tân binh.

- Hừ, mà lại tiếp tay cho đứ đả ăn cướp “cơm chim” của lính à?

- Không, nó oan thực... chỉ vì nó ngu, quá tin người. Nhắm mắt ký đại biên bản thanh tra, mà

không đọc một chữ. Chừng đồ bể, tụi nó chạy thuốc, hấn ta mới lãnh đủ. Lẽ ra tao cũng chịu thua, nếu hấn không gặp may, được một thằng đàn em thương tình, khai hết sự thật.

- Thế thì mày có công cán chó gì đâu.

- Sao không. Lúc đầu tụi ăn bản nhất định nói tên đàn em vì chịu ơn mưa móc của bố quan, nên khai gian... bọn chúng nhất định đồ diệt cho bố vợ quan, để mình hấn lãnh thọ. Sau tao phải dọa, sẽ khai lại hồ sơ, mở cuộc điều tra đăng báo, tụi nó mới chịu cho chìm suông, hấn mới thoát nạn...

Ngày hôm sau, mới mờ sáng, Huy đã ra khỏi biệt thự. Mãi gần tám giờ tối mới trở về. Nhìn quần áo, và nhất là chiếc vespa như bị vùi trong bùn đất, Thụy hỏi:

- Bộ mày ra khỏi thành phố về hả?

Huy định chối, nhưng khi thấy Thụy chỉ tay vào đồng hồ cây số của xe, nên đành thú nhận:

- Ừ, tao đi Tùng Nghĩa và Bảo Lộc.

Thụy cần nhân:

- Thế thì tiêu cha nó cái xe mới của nó rồi còn

gì. Mà đi đâu... hay tụ tập chặn đường ăn cướp... Khai thật ra.

- Để tao tắm rửa, thay đồ, rồi mình đi kiếm cái ăn, tao sẽ kể cho mày nghe,,,,, tao đói và lạnh quá rồi.

Sau bữa ăn, Huy đưa bạn vào cà phê Tùng. Ngồi chưa yên chỗ, Thụy đã nhắc bạn:

- Sao, đi đâu. Khai hết ra.

Huy không trả lời ngay vào câu hỏi:

- Mày có gặp tụi thằng Kiên không?

- Tụi nó đã lên đâu. Ngủ quên, nên lỡ chuyến xe.

Huy:

- Mà đưa nào cho mày biết là tụi thằng Kiên bị lỡ xe?

- Phó thị chứ ai.

- Tao tưởng...

- Mày tưởng thằng Kiên là thầy cãi chứ gì.

- Ừ...

- Lúc trước thằng Kiên học Hành Chánh, sau lại bỏ... nên tụi nó thân nhau lắm.

Huy không đợi bạn nhắc, kể:

- Lẽ ra tao ngậm miệng, vì đã hứa với người ta rồi, nhưng với mày, tao sẽ kể. Hy vọng mày sẽ giúp tìm được tông tích người muốn tìm. Một ông anh thằng bạn hồi còn nhỏ của tao có một cô bồ ... tự dung... mất tăm...

Thụy lặp lại lời bạn:

- Tự dung mất tăm.

- Ủ, nên ông nhờ tao kiếm giùm, vì thằng bạn bảo tao là phóng viên, phóng hòn đi nhiều nên ông nhờ tao kiếm. Không hiểu sao lúc đó tao lại hứa giúp....

Thụy:

- Thế giờ ông ở đâu.

- Tao hoàn toàn không biết.

Thụy giơ hai tay lên đầu:

- Trời ơi là trời, tao giả dụ mày tìm thấy người ta, trong khi không có tin tức của ông, thì mày trao bả cho ai. Không lẽ tìm ra bà ta rồi, mày sẽ thay ông mà cầu hôn với bà già khú đó?

Huy cần nhân:

- Mày đúng là thứ ba trợn. Không bao giờ nói chuyện đàng hoàng, đúng đắn được lấy một lần.... Có tin ông ở Đông Hà.... hay Gio Linh gì đó... mà cũng có thể ngay tại Hóc Môn, Bà Điểm. Một đứa cháu họ của bà nói với tao.... nhưng cũng đã lâu rồi... chẳng biết đúng hay sai.

Thụy:

- Hừ, bố khí. Mất thì giờ vào những chuyện tào lao.

- Thôi đừng bá láp, tầm xàm nữa. Tao kể nốt cho mà nghe. Họ giận nhau, tưởng cũng chỉ ngày một ngày hai lại đâu vào đấy. Ai ngờ bà bỏ đi luôn, chính gia đình bà cũng không biết bà đi đâu. Mọi người tìm chán, đành chịu. - Huy ngập ngừng - theo chỗ tao biết... thì bà bỏ đi vì gia đình ông có ý khinh gia đình bà, nhất là bà, bảo bà ấy trèo cao.

- Bộ mày biết mặt bà ta à.

- Một lần... duy nhất... một lần. Hồi đó tụi tao về miền Tây chơi, có ghé Nha Môn, nên biết mặt bà.

- Thế gia đình ông ở đâu.... bộ gia đình danh gia vọng tộc hay sao mà khi người thế.

- Điền chủ.... đâu dưới miệt Châu Đốc, Long Xuyên gì đó.

- Không lẽ, bỏ người yêu, bỏ bỏ cả gia đình bỏ mẹ ruột hay sao?

- Thực tình tao cũng không rõ... ông nhờ vì kẹt chuyện, không rảnh để tự tìm.... hơn nữa lại ở quá xa.

Thụy nóng nảy, ngắt lời bạn:

- Ê, mày ăn nói ... gì thế. Vừa nói ông anh thằng bạn mày có ở đây, nay lại bảo không... thế là thế đếch nào...

Huy lặng thinh nhìn bạn. Thụy vẻ bực bội:

- Còn mày, từ trước đến giờ tao cứ tưởng mày thích Đà Lạt, vì phong cảnh đẹp, thơ mộng, giống Sapa Tam Đảo mà mày đã từng được lên chơi một lần hồi nhỏ như mày vẫn khoe với mọi người, nay thì mới biết hóa ra mày bịa chuyện xưa tích cũ, để đi tìm người yêu giùm cho thiên hạ, để giữ lời hứa bá vợ, bá láp...

Mặc cho Thụy nói, Huy vẫn kể tiếp:

- Một người bà con của ông lại cho biết có lần tình cờ gặp bà bồ của ông trên Tùng Nghĩa, tao cũng

đã lên đây tìm mấy lần rồi, nhưng cũng thua luôn...
Tao giúp tìm giùm là một chuyện, còn thích Đà Lạt
là chuyện khác.

Đang nói, chợt thấy Thụy đưa tay ngoắc ngoắc.
Nhìn ra cửa, Huy nhận ra bọn thằng Dương Kiên
đang đẩy cửa quán bước vào, theo sau là một người
đàn ông trung niên, miệng ngậm pipe, tay xách cặp,
vừa đi vừa gật đầu chào mấy người khách ngồi tại
hai ba chiếc bàn phía ngoài.

Dương Kiên kéo ghế ngồi:

- Hừ... tưởng lỗ... chuyển đồ rồi chứ, may gặp
đại gia cho đi nhờ xe, vừa đỡ tốn tiền, được no đủ,
lại không bị lỗ hện...

Huy:

- Lại còn không lỗ.

Dương Kiên khoát tay:

- Lỗ có chút xíu, có một ngày, ăn nhằm gì... và
lại mình đi du hí, chứ có công cán với quốc dân
đồng bào đâu mà lo.

Thụy hỏi Dương Kiên:

- Bộ mới lên tới hả? Ăn uống gì chưa?

Dương Kiên cười:

- Ăn thì no rồi. Uống thì chưa. Có mực gì không, chứ cà phê mãi, chán bỏ mẹ. Vượt mấy trăm cây số, đâu phải chỉ để uống cà phê... mà.

Huy:

- Chỉ có Black and White thôi. Không có thứ sang hơn.

Dương Kiên:

- Hách quá rồi còn gì. Nhiều khi mậu lúi, hết tiền, Rum Hiệp Hòa còn chơi, nói gì Black and White - Chưa dứt câu, Kiên đã nhấp nhòm nhìn quanh...

Huy đẩy ghế, bỏ ra ngoài. Một lát sau trở vào, trên tay cầm theo chai rượu. Từ lúc vào quán, ông Chũ, đại gia, không nói một lời, chờ mọi người qua một lượt rượu, mới hỏi Nhuận:

- Sao, ông chủ nhà xuất bản, ông có ý định in cuốn “Đà Lạt Không Nắng” của tôi không?

Nhuận lùng khùng:

- Để từ từ rồi tính. Tôi còn đang kẹt mấy cuốn, chưa thu về được đồng nào.

Ông Chử:

- Thôi, thế này vậy. Ông không cần phải lo chuyện tiền bạc. Mọi thứ tôi lo hết. Ông chỉ cho mượn tên nhà xuất bản, được không?

Hỏi hai ba lần, vẫn không thấy Nhuận trả lời, Chử mở cặp da, rút một cọc tiền đặt lên bàn:

- Tôi đưa trước hai phần ba. Về đến Sài Gòn sẽ thanh toán hết.

Nhuận khoát tay:

- Vấn đề không phải... tiền, tôi đang kẹt nhà in. Ông biết đấy, sắp đến Tết rồi, tôi không thể bỏ mấy tờ báo xuân không lo cho họ được. Mỗi ruyệt của tôi. Vả lại...

Ông Chử:

- Hay ông sợ truyện dờ, không đáng in.... Nếu chỉ vì chuyện đó, ông yên tâm, chắc ông cũng biết dọc đường lên đây anh bạn Dương Kiên đã đọc qua rồi, phải không.

Quay qua Dương Kiên:

- Anh nói giùm tôi một tiếng đi.

Dương Kiên nói với Nhuận:

- Cát tiền đi mày. Qua Tết, bắt đầu lo cho đại gia là được rồi. Ra giêng ngày rộng tháng dài mà, lo gì.

Kiền quay sang Hoàng Kha:

- Bắt cái bìa đi mày.

Chữ vẽ hớn hở ra mặt:

- Như vậy, kể như xong. Anh Nhuận nhận in. Sách của tôi còn được anh Kha vẽ bìa, thật năm mơ cũng không bao giờ tôi dám nghĩ mình gặp hên như thế.

Cao hứng, Chữ ngoắc người chạy bàn đến, gửi vào tay anh ta nắm tiền:

- Chú chạy kiếm cho tôi chai Whisky. Còn dư, chú giữ luôn.

Dương Kiền:

- Cần đi đâu cho xa. Qua tiệm bên kia đường kiếm mấy chai “Ngũ Li Bì” được rồi.

Hoàng Kha:

- Cái gì là... ngũ li bì... cha nội.

Thụy:

- Ngũ Gia Bì mà cũng không biết, mi đúng là tay chơi Câu Ba Cẳng thứ thiệt rồi.

Kiên:

- Mày đừng cười nó. Nó mới dứt sữa đấy mà...

Ông Chử đưa thêm tiền cho người chạy bàn:

- Rồi, chú mua cả mấy thứ đi... dư tiền đấy...

Nhuận thật thà:

- Ngũ Li Bì uống sông à... ở đây đâu có mồi,

Dương Kiên nhỏ giọng ngâm:

“Rượu sông tự chuốc mềm môi.

“Nghe như lạc cả một trời sầu đau”

Thụy:

- Thơ ở đâu mà tuôn ra ông ông thế mày. Mới thất tình hay sao vậy.

Dương Kiên nhú mắt:

- Bộ mày thấy mặt tao là mặt thất tình à.... Buồn mồm ngâm chơi, chú tình đâu mà thất.

Đợi người chạy bàn đi khỏi, ông Chử đặt trước mặt Kha:

- Gửi anh ba ngàn tiền cái bìa.

Kha:

- Làm gì nhiều thế.

Ông Chử:

- Nét vẽ của anh, chắc chắn phải hơn người ta rồi. Tôi còn sợ anh không vui.

Uống hết ly rượu, ông Chử đứng lên:

- Cho phép tôi đi nghỉ trước.... Hẹn gặp lại nhau tại Sài Gòn.

Đợi Chử đi khuất, Thụy hỏi:

- Khứa nào đấy, mày?

Dương Kiên:

- Ủa, tao tưởng bọn báo bô chúng mày phải biết “Chử đón gió” chứ.

Thụy

- Tao có nghe nhiều người nói về khứa này, nhưng không biết mặt. Bộ mày sắp nhập bọn với lão ta hay sao mà có vẻ thân mật quá vậy.

Dương Kiên cười:

- Lão Chử này ai mà lão không quen. Tại tụi mày chưa có dịp gặp lão ta đấy thôi.

Nhuận gục gặc đầu:

- Phải ông là con rể nhà xuất nhập khẩu XôXiLe không.

Kiên:

- Y boong.

Thụy:

- Xuất nhập khẩu gì, bộ mới mở à.

Nhuận:

- Ờ mới mở.... khoảng vài chục năm, nếu tính cả thời xe kéo có khi tụi mình chưa ra đời lận.

Thụy:

- Cái gì.... vậy mà mày biết.

Nhuận:

- Mày dài mở ra chửi thẳng sinh sau, để muộn thì không sao, tới mày cũng đâu có hơn gì.... đây, vênh tai ra mà nghe: Xôxile là Xe xích-lô, đấy. Sáng mở cửa, cho người đến thuê, chạy kiếm cơm, chiều họ mang xe trả, trả tiền thuê, thì không gọi là xuất nhập khẩu là gì. Giờ ông hiểu chưa hả ông tối dạ.

Huy:

- Khứa ấy có vẻ đông bạc nhỉ.

Dương Kiên:

- Đây là chưa kể vợ lão còn là chuyên viên buôn bán nước bọt, mỗi lần trúng một áp phe, tiền vô gà ăn không hết. Mà áp phe lại vô dài dài đấy các ông ạ.

Kha, vẻ ngạc nhiên:

- Cái gì. Buôn bán nước bọt mà tiền vô gà ăn không hết cơ à?

- Ừ. Anh em dòng họ khứa đều làm lớn mấy đời nay rồi. Nên, mụ ta dựa hơi chạy chọt, mách mung khiếp lắm. Khứa lão là bạn thân từ nhỏ của Xếp của tao... Mà tao cũng không hiểu nổi, hai người tính tình khác nhau, mà sao vẫn thân với nhau được mới lạ. Một người làm gì khác một chút cũng sợ tai tiếng, còn một thì...

Huy hỏi Dương Kiên:

- Nghề chính của lão Chử là gì?

- Đón gió.

Huy nhắc lại:

- Đón gió.

- Đúng ra lão ta là Lang Tây cơ đấy. Mà bằng mẫu quốc Phú Lang Sa hẳn hoi, chứ không phải lang lô can đâu.... cũng nhờ là lang Tây mới trúng mỗi là rể đại gia Xô Xi Le đấy các ông ạ

Thụy ngắt lời bạn:

- Đúng không, hay lại sinh viên trường thuốc... Mừng, thực tập tại cầu Nhị Thiên Đường đấy.

- Không, bằng chính công, không sai một ly ông cụ nào..... Nhưng theo tao biết, từ khi ra trường đến giờ, lão không sờ đến ống chích lấy một lần. Mà cứ hễ thấy ở đâu có động dao, động thớt là lão ta lại tìm cách để vua biết mặt, chúa biết tên. Nhưng rồi hồng giò vẫn hồng giò.

Thụy:

- Sao kỳ vậy. Sao khứa lão không nhờ anh em hẳn.

- Tại lão tự cao tự đại, luôn mồm nói mình tài giỏi, không cần ai giúp, nên không ai ưa. Bà con lão ngó lơ luôn, mặc lão xoay ra sao thì xoay. Bây giờ đầu hai thứ tóc rồi, chắc lại định kiếm danh bằng trò viết lách

Nhuận từ nãy ngồi im, giờ mới lên tiếng:

- Màý thấy sao?

Biết bạn định hỏi gì, Dương Kiên cười:

- Vô thường, vô phạt. Màý yên tâm, sách của lão không làm cho nhà xuất bản của màý bị mang tiếng dêu. Và, một điều chắc chắn là thế nào vợ lão cũng nhẩy ra vận động mọi cách để các ông to bà lớn phải tìm mua sách của khứa lão để sách của khứa không bị kho tiêu.... Nhất là sẽ có nhiều bài phê bình, giới thiệu cho nổi đình nổi đám.

Thụy và các bạn cùng cười:

- Thật là xứng đào, xứng kếp nhỉ.

“Đà Lạt Không Nắng” phát hành chưa được một tuần, thì đã có cả chục tờ báo thuộc loại văn nghệ, cũng như không văn nghệ đua nhau có bài giới thiệu tràn giang đại hải. Nhiều bài phê bình chẳng ăn nhậu gì đến cuốn sách cả. Sách được in với số lượng ba ngàn năm trăm cuốn, lão Chử cho đưa đi đóng bì da, mạ chữ vàng gần ba ngàn cuốn, để tặng không bán. Số còn lại, lão nhờ nhà phát hành bằng mọi giá, gửi đi các nơi, không được thiếu nơi nào. Nghe tin, Dương Kiên nói với các bạn:

- In sách kiểu đó, giới chuyên sống bằng ngòi bút, thua là phải.

3. Một buổi sáng, Nhuận vừa mới ngủ dậy, nhà in chưa làm việc đã nghe có tiếng gõ cửa âm âm. Biết chắc chỉ là người quen mới gọi cửa như thế, Nhuận vừa mở cửa, vừa cần nhần:

- Mới sáng bảnh mắt đũa nào đã đến phá thế?

Có tiếng Miện Vô:

- Mở cửa mau. Có người đến hỏi tội đây này?

Cánh cửa vừa mở rộng, Nhuận hơi khựng lại, khi thấy một người lạ đứng cạnh Miện Vô.

Nhuận:

- Mòi vô.... Miện Vô, có chuyện gì vậy?

Miện Vô:

- Mày này, tác giả chính công “Đà Lạt Không Nắng” đấy.

Nhuận lặng thinh nhìn người khách lạ. Thấy thế, Miện Vô nói tiếp:

- Thành, bạn tao. Nó mới ở tận ngoài Gio Linh về thăm gia đình chiều tối hôm qua. Sáng nay còn mò đất đã kiếm tao, cho biết cuốn “Đà Lạt Không Nắng” mới được xuất bản, là..... bị cầm nhâm. Thấy

sách do nhà xuất bản của mày in, nên muốn nhờ mày cho gặp khứa lão đón gió, hỏi cho ra lẽ. Và cái chính là nó muốn tìm gặp “nữ nhân vật chính” trong truyện. Vì Đà Lạt Không Nắng là một chuyện có thật ngoài đời.

Nhuận lắc đầu, cười:

- Đòi quả thật có nhiều chuyện lạ nhỉ. Nhưng tôi phải nói ngay để ông Thành đây biết là tôi không hề quen tác giả, đúng hơn là người đưa in cuốn “Đà Lạt Không Nắng”. Do quen biết với bạn tôi, ông nhờ tôi lo phần in, cho mượn tên nhà xuất bản cũng như lo phát hành giùm chứ không phải tụi này chọn xuất bản như các tác phẩm khác. Phần nể bạn, cũng như nhận thấy “Đà Lạt Không Nắng” không đến nỗi nào, nên tôi đồng ý.

Thành:

- Ông có thể giúp tôi gặp người đã đưa in cuốn đó không?

Thấy Nhuận có vẻ lưỡng lự, Miện Vô nói giúp Thành:

- Thăng này nó chỉ có thể ở đây mấy ngày, mày ráng thu xếp cho nó gặp tay kia. Tao cam đoan với

mày không xảy ra chuyện gì khiến mày phiền lòng đâu.

Nhuận bốc điện thoại, quay số và nói chuyện với người bên kia đầu giây. Sau khi cúp máy, nói với Thành:

- Hấn hẹn khoảng chín rưỡi mười giờ sẽ đến. Trong khi đợi hấn, mình ra đầu đường ăn sáng, rồi trở về đây là vừa.

Thành nhìn Miện Vồ vẻ cầu cứu:

- Tôi nghĩ nói chuyện ngay tại quán, tiện hơn, về đây sợ bất tiện cho ông Nhuận, vì nhà in còn nhiều việc.

Nhuận:

- Không sao đâu, vì ... đây cũng là chuyện làm ăn mà, đừng ngại.

Lão Chử đến sớm hơn giờ hẹn. Tình cờ Dương Kiên cũng vừa đến nơi. Không đợi Lão Chử ngồi yên chỗ, Miện Vồ đã nói:

- Nay Chử, chỗ anh em cả... mong “toi” cho biết sự thật... nhất là cho thằng này, vừa nói Miện

Vô vừa chỉ vào Thành... biết ở đâu mà “toi” có cuốn “Đà Lạt Không Nắng” vậy.

Dương Kiên có vẻ bất nhẫn, khi thấy Miện Vô không chút e dè, kiên nể:

- Ê, Miện... làm gì mà như Trương Phi thế. Chuyện đâu còn có đó, vội gì.

Miện Vô khoát tay:

- Tao lấy tính của thằng Thành. Làm gì làm cho lạ. Và lại mọi người cũng phải thông cảm cho Thành, mấy năm rồi nó mới được dịp về thăm gia đình thăm Sài Gòn nên gặp chuyện gì, giải quyết cho lạ, để còn rộng thời giờ du hí.

Chữ quả là cáo già. Tuy chưa biết rõ câu chuyện, nhưng lão cũng nghĩ thấy có điều không ổn, có điều bất lợi cho lão, khi thấy Miện Vô nói chuyện mà như có ý gây với lão khi đề cập tới cuốn “Đà Lạt Không Nắng”. Vì thế, nghe Dương Kiên trách Miện Vô, lão vội lên tiếng:

- Anh Miện nói đúng, không nên để người ở xa đây mất thời giờ quý báu vì những chuyện không đâu....

Quay qua Thành, lão lấy cảm tình:

- Nào ông bạn, có chuyện gì, xin cứ cho ngu đê đây biết... Anh em cả, ông đừng ngại.

Vân Miện Vô:

- Thằng Thành muốn biết, tại sao bạn lại có cuốn “Đà Lạt Không Nắng” trong tay, rồi lại đem in khơi khơi, như là tác phẩm của mình vậy. Ngoài ra nó muốn biết Cẩm Thược bây giờ ra sao?

Nghe Miện Vô nói, mặt Chử thoáng bối rối, nhưng lão lấy lại bình tĩnh rất nhanh, sau một cái liếc trộm mọi người:

- Cẩm Thược là em... con chú họ của tôi. Cô ấy đã chết cách đây mấy năm. Trước khi chết, Thược trao cho tôi cuốn “Đà Lạt Không Nắng”. Và tuy không nói ra, nhưng tôi nghĩ là cô ấy muốn cuốn sách này được in.... Tôi nghĩ tôi đã làm đúng với ước nguyện của cô ấy.

Thành ngòì lặng đi, khi nghe tin Cẩm Thược đã chết. Và rồi không nói không rằng, vụt đứng dậy bỏ đi. Còn lại mấy người, Nhuận hỏi Chử:

- Giờ tính sao đây?

Chử nói với Miện Vô:

- Ông tính giùm tôi với.

Miện Vô nhăn nhó:

- Chuyện này... thua. Cố nội tôi cũng... chịu.

Nhuận trầm ngâm, rồi như nói một mình:

- Đà Lạt Không Nắng Tập Hai.

Miện Vô và Dương Kiên cùng hỏi:

- Mà nói gì?

Nhuận chưa kịp trả lời hai người, chợt thấy Nguyễn Thụy bước vào, nói như reo:

- Xong rồi.

Lão Chử dù chưa biết rõ ý Nhuận, cũng tỏ vẻ vui mừng, lão nắm tay Nhuận lắc lắc:

- Được... được ... ông ông chủ nhà xuất bản tính giùm chắc chắn phải xong.

Nhuận:

- Xong thì xong rồi. Nhưng sợ hơi mắc đấy.

Chử háp tấp:

- Không sao, tôi có thể lo được. Xin cứ cho tôi biết.

Rồi không đợi xem ý của Nhuận ra sao, lão Chử mở cặp, rút ra một xấp tiền đưa cho Nhuận:

- Tôi ứng trước...

Không để lão Chũ nói hết câu, Nhuận bảo lão:

- Khoan hãy nói chuyện tiền bạc. Tôi giúp ý kiến, nhưng đứng ngoài chuyện này. Sẵn có Nguyễn Thụy đây, hai bên nói chuyện trực tiếp với nhau đi.

Thụy hỏi:

- Chuyện gì?

Sau khi nghe Nhuận nói qua cho biết câu chuyện lão Chũ bị kẹt, Thụy thẳng thừng:

- Chịu chi năm chục ngàn, thì tôi nhận...

Rồi quay qua nói với Nhuận và Miện Vô:

- Tao làm là vì cha con thằng Phan. Có số tiền đó, thằng Phan đỡ khổ, nó khỏi chạy tiền mò người... Tao phải đi, tụi bay cứ nói chuyện, nếu được, thằng nào cầm tiền đưa hết cho thằng Phan. Phần tao, nếu mọi chuyện ở đây xong, nửa tháng sau, tao sẽ giao phần hai.

Lão Chũ:

- Tôi chịu.... Tôi trả một trăm, luôn cả tiền in.

Nhuận, giọng gay gắt:

- Không. Đừng làm thế. Tụi tôi không lợi dụng

ông kẹt mà bắt bí, vậy thì ông cũng đừng í giàu... Cát tiền đi. Thằng Thụy nó đã nói rõ, nếu không vì con thằng Phan đau nặng, nằm nhà thương, đang cần tiền, không bao giờ nó chịu giúp đâu, do đấy nó chỉ đòi số tiền cần cho con bạn nó. Nên, mọi việc phải rõ ràng. Tiền in, tôi sẽ chỉ tính như cuốn đầu, không có chuyện gì hơn... Và, bìa sách cũng vậy.

Trước thái độ của Nhuận, mặt lão Chũ chột đỏ rần, lão nói lí nhí câu gì đó, rồi định bỏ đi, nhưng Miện Vô đã giữ lão lại:

- Khoan đã, chuyện mới chỉ xong có một phần, bạn phải gặp thằng Thành một lần mới được.

Nhuận cũng nói:

- Và, tôi cũng cần nói thêm để mọi người rõ, nhất là để ông Chũ hay ý định của tôi, khi có ý “sản xuất” ra Đà Lạt Không Nắng 2.... là cuốn đó phải để tên ông và Cẩm Thước là đồng tác giả. Ý ông thế nào?

Lão Chũ hấp tấp:

- Được... được... tôi đồng ý với ý kiến ông bạn Nhuận đưa ra.

- Ông thỏa thuận như vậy, không còn gì phải bàn tiếp nữa...

Chữ năn nỉ Miện Vô:

- Bạn làm ơn giúp tôi, thu xếp để tôi được gặp ông Thành.

Miến Vô:

- Chùng nào hai bên gặp nhau được?

- Tùy bạn sắp xếp. Lúc nào tôi cũng sẵn sàng.

Miến Vô:

- Ngoài Thành, sẽ có mặt tất cả những người liên quan đến chuyện này.

Biết Thành chỉ ở lại được mấy ngày nên Miện Vô quyết định ngay ngày hôm sau sẽ gặp nhau tại Chung Nam. Lúc đầu Thành không nhận lời, Miện Vô phải nói mãi hấn mới chịu. Không hiểu sao, Thụy không tới. Trong bữa ăn lão Chữ cho biết Cẩm Thược sau khi bỏ gia đình đã theo bà sơ, trước dạy mình ở bậc tiểu học, tình nguyện đến làm việc tại trại cùi. Về sau Cẩm Thược phần vì lao碌, phần bị lây bệnh, nên tuyệt vọng, đã tự tìm lấy cái chết.... Sợ dĩ Cẩm Thược đặt tên cho cuốn truyện là “Đà Lạt Không Nắng”, vì cô nhớ có một lần ông Thành nói với cô ấy, là ông Thành rất thích địa danh và khung cảnh Đà Lạt, dù chưa một lần đặt chân lên đó, mà

chỉ được nghe bà nội ông Thành kể về thành phố núi đồi này, khi ông nội ông Thành làm việc trong ngành hỏa xa, ông bà đã ở đó một thời gian, trước khi định cư hẳn ở miền Bắc.... Và, Cẩm Thược vẫn thường ước ao, khi hai người thành vợ thành chồng, sẽ lập nghiệp trên đó...

Suốt thời gian lão Chử nhắc về Cẩm Thược, không một ai trong bàn ăn lên tiếng ngắt lời, dù chỉ để hỏi một điều gì đó. Kể cả Thành. Mãi khi lão Chử ngừng lời một lúc lâu, Miện Vô mới hỏi lão giọng nửa đùa, nửa thật:

- Chuyện Cẩm Thược do bạn kể lại, cũng buồn thật... Nhưng chớ anh em, hỏi thật nhé: Tất cả có đúng như vậy không. Có thể tin cha được bao nhiêu phần trăm đấy?

Chử có vẻ quen với những câu hỏi móc họng kiểu đó, nên, không những không tỏ vẻ giận dữ, mà trái lại lão còn thản nhiên trả lời:

- Tùy chuyện chứ. Chuyện này đùa làm sao được.

Lão Chử trả lời Miện Vô rồi, nhưng mọi người vẫn lặng thinh. Sau, vẫn là lão Chử:

- Trong cuốn nhật ký tôi đọc được, thì sở dĩ cô Cẩm Thước quyết định cắt đứt mọi liên hệ với ông Thành, là do cô em họ và cũng là bạn của hai người khi thấy Cẩm Thước và ông Thành giận nhau, muốn hai người làm lành với nhau, đã nói với Cẩm Thước là Thước giận anh Thành làm gì. Thước hãy xin lỗi anh Thành đi. Vì Cẩm Thước mà lấy được anh Thành là có phước lắm đó.... Câu nói vô tình đã khiến Cẩm Thước bị tổn thương... À, tôi có mang theo cuốn nhật ký của Cẩm Thước, xin đưa lại ông Thành.

Nói rồi, lão Chử cúi xuống gặm bàn tìm chiếc cặp da, vật bất ly thân của lão, lấy cuốn nhật ký đặt trước mặt Thành. Thành nhận cuốn sách bìa cứng với vẻ hững hờ. Với Thành tất cả bây giờ đều không còn gì, đều trở nên vô nghĩa. Và rồi, trong một phút bất ngờ nhất, Thành lảng lạng đẩy ghế, rời bàn ăn, không nói một lời. Miện Vô định nắm tay Thành giữ lại, nhưng rồi không biết nghĩ sao, lại đổi ý, chỉ nghiêng mình nhìn theo bạn đang cúi đầu làm lùi bước ra khỏi Chung Nam.

Lần cuối cùng Huy đến nhà hàng trên đồi, là vào một buổi chiều cuối năm. Dễ chừng cũng đến

mấy năm nay rồi còn gì... Buổi chiều hôm ấy, mới ngồi được một lúc, Huy đã thấy lạnh. Sương mù bắt đầu phủ kín hàng cây phía dưới. Hồi tưởng lại chuyện cũ, tự dung Huy cảm thấy buồn ngùi khi chợt nhớ đến Thành. Sau lần gặp nhau tại Chung Nam, không một người nào còn có dịp gặp lại Thành... Các bạn cũng lần lượt ra đi... Tự dung nước mắt Huy ứa ra dù cố kìm giữ... nhìn quanh cũng chỉ có một mình mình... Huy lắm bảm: chúng nó mới đây mà... rồi ử ử oải lấy cặp kính mát ra mang, nhưng nào có ngăn được dòng nước mắt chảy dài. Bây giờ nhà hàng trên đồi, nơi thình thoảng Huy vẫn đến đây, cũng bắt đầu xa lạ với Huy. Đà Lạt thì quá xa. ■

Hoàng Trúc Tâm

